

28

Avanç

Revista Municipal de Serra de Daró i Sant Iscle
3A ÈPOCA / MAIG 2022

DOSSIER

ESPECIAL PANDÈMIA

EDUCACIÓ

EFFECTES COL·LATERALS
DE LA PANDÈMIA

PERFIL

JOSEP PUIG,
UNA VIDA DEDICADA AL MUNICIPI

EMPRESA

CAN MARSAL, DUES GENERACIONS
VIVINT L'OFICI DE PASTORS

Sumari

3 Editorial

Un inici de mandat inimaginable

4 Informació municipal

L'actualitat del municipi

8 Dossier

«Especial pandèmia»

14 Educació i salut

Els efectes col·laterals de la pandèmia

17 Àlbum Fotogràfic 2019-20

22 Perfil

Josep Puig, una vida dedicada al municipi

24 Empresa

Can Marsal, dues generacions vivint l'ofici de pastor

26 Opinió

Repensar la manera de viure

En record d'un amic

Dinamitzar a través de la música

31 Gastronomia

Bacallà amb carxofes i flam de menta

31 Passatemps

OFICINES MUNICIPALS	972 757 120
CONSULTORI MÈDIC	972 755 727
URGÈNCIES MÈDIQUES. CAP TORROELLA	972 761 101
PARRÒQUIA	972 759 155
CASAL	972 761 920
BOMBERS I MOSSOS D'ESQUADRA	112
COMISSARIA DE LA BISBAL D'EMPORDÀ	972 541 885
CREU ROJA TORROELLA DE MONTGRÍ	972 761 111
RECOLLIDA D'ESCOBRARIES: dilluns, dimecres i divendres	

Horaris Serveis

OFICINES MUNICIPALS: dimecres i divendres.

Atenció al públic de 9 a 13h.

CONSULTORI MÈDIC: dimecres de 9 a 11h.

METGE DE CAPÇALERA: Alícia González.

INFERMERA: Marta Tauler.

CASAL: **Matí:** dilluns a dissabte, de 9 a 11h.

Tarda: dilluns a divendres, de 13:30 a 16h.

Dissabte Tarda: de 14:30 a 18h.

Diumenge: tancat.

Horaris Sarfa

INFORMACIÓ LÍNIES REGULARS: 902 302 025

INFORMACIÓ DISCRECIONAL: 972 301 293

www.sarfa.com

cial@sarfa.es

Deixalleria Mòbil

SANT ISCLE D'EMPORDÀ:

6 de juliol i 2 de novembre

Plaça de l'església d'11 a 14.30h

SERRA DE DARÓ:

4 de maig i 7 de setembre

Davant de la sala polivalent d'11 a 14.30h

Festes i Tradicions Locals

FESTA MAJOR DE SERRA: 1r dissabte i diumenge de maig.

DIADA NACIONAL DE CATALUNYA: 10 de setembre.

FESTA MAJOR DE SANT ISCLE: 20 de novembre.

FESTA DE LA CANDELERA DE SANT ISCLE: 31 de gener

Crèdits

EDITA

Ajuntament de
Serra de Daró

COL-LABORA

Diputació de Girona
221 municipis

REDACCIÓ

Glòria Marull, Marta Barris, Jordi Molinas, Manel Sastre,
David Bach, Martí Casadellà, Rosend Darnés, Josep Pou,
Melodi Agustí, Núria Plaja, Assumpció Mateu, Salvador
Vega i Sílvia Yxart.

FOTOGRAFIA

Ajuntament de Serra de Daró, Arxiu Puig Ribas, Arxiu
Quim Valldosera, N. Plaja, J. Gamero i S. Yxart.

IMPRESSIÓ

Impremta Aubert / Dipòsit legal: GI-429-99

COORDINACIÓ I DISSENY

SyF Comunicació
syfcomunicacio@gmail.com

INFORMACIÓ MUNICIPAL

Ajuntament de Serra de Daró

Un inici de mandat inimaginable

Ara fa tres anys, iniciàvem el número 28 de la revista **AVANÇ** amb ganes de presentar-nos com a nou equip de govern i parlar-vos de la il·lusió que ens feia encapçalar l'Ajuntament i dinamitzar el municipi. Poc ens esperàvem que ens sacsejaria el temporal Glòria primer, i la pandèmia per covid-19, després. Ni tampoc que la vida ens situaria en estat d'alerta, i que, de sobte, hauríem d'adaptar el mandat als esdeveniments que s'anaven succeint.

La revista va quedar en *standby* com tantes altres partides del pressupost municipal, i durant dos anys, hem actuat per urgència, seguint protocols estrictes de la Generalitat, i sovint, des de la incertesa de no saber exactament què passaria. Però malgrat el trasbals constant de restriccions i tot el que suposava la pandèmia, hem tirat endavant un casal d'estiu, hem dissenyat nous espais de joc per als més joves, hem continuat

apostant per la sostenibilitat, hem organitzat les festes majors que les circumstàncies ens permetien, hem tingut en compte la gent gran iniciant Tallers de memòria i hem dinamitzat les nits d'estiu amb cinema i música... La nostra intenció ha estat continuar activant el municipi mentre vivíem immersos en aquesta vida de pel·lícula del coronavirus. I malgrat el patiment d'alguns moments, ha estat bonic descobrir que, aquestes experiències tan extraordinàries, ens feien sentir el poble més a prop i ser tots més solidaris els uns amb els altres.

Volíem agrair el vostre escalf durant aquest inimaginable inici de mandat i, anunciar-vos que, ara que el coronavirus està una mica més controlat, reprenem el número 28 amb moltes ganes. A banda de l'actualitat, però, ens hem volgut aturar una mica al març del 2020, que ben segur que tots coincidirem que ha estat un abans i un després a les nostres vides.

A través d'un dossier central que recull, entre d'altres, les vivències personals d'alguns veïns i veïnes hem intentat fer una radiografia de la pandèmia.

Esperem que, amb aquesta nova edició de la Festa Major, tan sonada, i aquest especial **AVANÇ** 28, posem punt final a aquest episodi i recuperem el mandat amb totes les ganes que el municipi es mereix, engegant tota la maquinària.

Que tingueu molt bona festa major!

COL-LABORA AMB LA REVISTA!

Si vols fer-nos arribar
escrits o suggeriments:
revistadeserra@gmail.com
O bé, a través d'una carta a
l'Ajuntament.

Moltes gràcies.

La carretera que travessa el poble, amb línia contínua i un radar pedagògic per reduir la velocitat dels vehicles que hi transiten

Fins ara la carretera del poble de Serra de Daró des d'Ullastret, després de la rotonda, tenia dibuixada una línia discontinua que despertava les crítiques de la gent del municipi. Aquests es queixaven que, sovint havien d'anar amb molta precaució en sortir dels carrers del nucli antic fins a la carretera principal, ja que alguns cotxes avançaven d'altres a gran velocitat de manera inesperada.

La necessitat de posar-hi solució ha estat una de les batalles més llargues que ha lliurat l'Ajuntament de Serra amb la Xarxa de Carreteres de la Generalitat, que finalment, ha respost a la seva demanda.

Visita al Departament de Sostenibilitat i Territori

Tot i que des de l'Ajuntament s'havien fet diverses demandes per escrit al Servei Territorial de Carreteres, com que no es va obtenir cap resposta, l'alcaldeessa, Glòria Marull, va reunir-se amb Pere Saló, director territorial del Departament de Territori de Girona per parlar-ne. Aquest va entendre molt bé la necessitat del municipi i va traslladar el problema a Lluís Gorgorió, cap del Servei Territorial Carreteres, que va agilitzar el tràmit.

Inicialment, la voluntat de l'equip de govern era pintar la línia contínua i posar tres radars pedagògics al voltant del nucli. De moment només se n'ha pogut posar un, ja que el Departament de Sostenibilitat només fa una licitació a l'any.

"Des de Carreteres ens van dir que, si volíem posar els tres, podíem

fer com altres pobles, pagar-ho nosaltres, i que, després, el Servei Territorial de Carreteres s'ocuparia d'autoritzar la seva col·locació." Glòria Marull els va recordar que el seu municipi és de 200 habitants i que és una necessitat, no un luxe, i que els municipis petits no es poden permetre pressupostar tres radars a 7000 euros la unitat.

El primer pas cap a la solució

Finalment, el Servei Territorial de Carreteres va avenir-se a pintar la línia contínua i posar un radar pedagògic. "Aquest fet, per bé que no acaba de resoldre-ho tot com volíem, és molt important, ja que solucionarem una problemàtica de fa molts anys. I és per això que l'equip de govern estem contents. Almenys, s'ha pogut fer un primer pas en aquest sentit."

Amb aquesta iniciativa el consistori espera aconseguir que els vehicles redueixin la seva velocitat en el seu pas pel municipi. "Si amb això no ho aconseguim, el proper pas seria parlar amb Mossos i que ens acabin posant un radar dels seus, però esperem que no s'hagi d'arribar a aquest extrem i que, simplement la gent que travessa el municipi, es conscienciï que ha de reduir la velocitat."

La rectoria, en procés de legalització dels seus usos, comença dinamitzar-se

El consistori ja ha dut a terme les diferents fases de rehabilitació de l'antiga rectoria i, mentre espera la legalització dels seus usos com a centre de serveis socioculturals, endarrerida a causa de la pandèmia, ha començat a desenvolupar-hi activitats adreçades a la població major de seixanta anys. Actualment, es realitza un Taller de memòria amb molt bona acceptació

i s'espera que aquesta sigui la primera de moltes altres activitats que es duran a terme tals com idiomes, informàtica, cistelleria, dibuix... A més a més, l'Ajuntament ha aconseguit una subvenció de Dipsalut que li permet que aquestes activitats es puguin promoure entre la població de manera gratuïta o amb un cost mínim per als usuaris.

La mini deixalleria, podria ser una realitat aquest any

L'any 2020 l'Ajuntament va sol·licitar una subvenció al PUOSC de 102.975 € per a poder realitzar la construcció de la mini deixalleria, un equipament que fa anys que es considera una necessitat del municipi i que el 2020, gràcies a la modificació puntual de les normes subsidiàries per a requalificar el terreny rústic de l'Ajuntament a la carretera d'Ullastret per a l'ús d'equipaments, es va poder plantejar. No obstant això, l'Ajuntament ha obtingut la subvenció sol·licitada per al pressupost del 2024.

Tanmateix, l'Ajuntament, davant la urgència de l'obra, ha decidit avançar-ne la construcció el 2022

amb un pressupost de 85.000 €. Des de l'1 de març, la gestió del rebuig la porta el Consell Comarcal, que fins ara només s'encarregava del reciclatge, i l'ens, ja ha tret a licitació la gestió de la mini deixalleria.

L'equip de govern explicava que està previst que, tant la deixalleria com el punt d'escombraries de Sant Iscle, restin tancats. Només s'hi accedirà amb targeta de resident, i l'espai estarà controlat amb càmeres.

L'obra també preveu fer la vorera de la carretera d'Ullastret, per tal de millorar l'accessibilitat a la deixalleria.

Els desperfectes de les inundacions

Al llarg d'aquests dos anys, l'Ajuntament ha treballat per a recuperar-se de les afectacions provocades pel temporal Glòria al municipi. Les inundacions van malmetre alguns camins, la resclosa del rec del Molí, i van deixar les rieres i els rius més bruts que mai. Tot i que amb les petites ajudes d'aquests anys s'han pogut solucionar els desperfectes més importants, encara s'està a l'espera de l'arranjament i neteja d'aquests.

És per això que, amb la resta de pobles veïns afectats, s'ha escrit conjuntament a l'ACA perquè s'hi actuï com més aviat millor. "Abans ja hi havia deixadesa per part de l'ACA apel·lant a la sostenibilitat, però encara que es faci d'una forma sostenible, s'ha de realitzar la neteja cada any".

Arranjament i millora del cementiri

Enguany s'ha pressupostat amb 14.000 € una actuació al cementiri que preveu millorar la pintura de la façana i la seva accessibilitat. Ja s'ha sol·licitat una subvenció de la Diputació.

Dinamitzem el municipi amb pistes d'Skate i cistelles de bàsquet

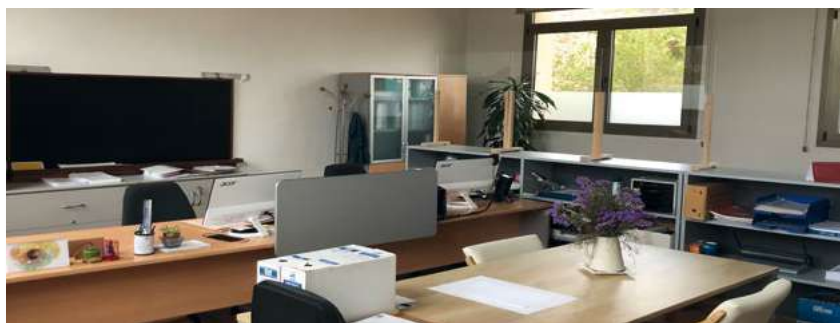
L'Ajuntament, aquests darrers anys, ha treballat per aconseguir subvencions que ajudin a dinamitzar el municipi per tal que, tots els grups de població, des dels infants fins a la gent més gran, trobin espais per a la convivència.

Els àmbits per a la gent gran ja hi són i, ara, s'està actuant per posar en marxa els espais per als més joves. Actualment, al costat de la Sala Polivalent, s'hi ha incorporat

unes pistes d'Skate i unes cistelles de bàsquet, que han comptat amb un pressupost de 34.620 €, dels quals s'ha rebut una subvenció de la Diputació de 32.072 €.

I, per altra banda, al nucli de Sant Iscle està previst instal·lar-hi pròximament un nou parc de jocs infantils, que ha comptat amb un pressupost de 25.000 € i una subvenció de la Diputació de 24.000 €.

L'Ajuntament es renova, treu barreres arquitectòniques i promou l'estalvi energètic

Per tal de poder complir amb el Decret d'Accessibilitat, que garanteix l'autonomia, la igualtat d'oportunitats i la no-discriminació de les persones amb discapacitat o amb altres dificultats d'interacció als espais, edificis i mitjans de transport d'ús públic, es va redactar un projecte que contemplava ampliar l'escala d'accés a la 1a planta i construir, en una 2a fase, un ascensor. Aquesta 2a fase es va posposar perquè el pressupost que s'havia previst es va destinar a reparar els danys materials del temporal Glòria al municipi.

No obstant això, amb la voluntat d'acabar amb les barreres arquitectòniques, es va decidir adequar la planta de baix de l'edifici de l'Ajuntament, l'antic dispensari mèdic, per facilitar l'accés a tothom. Obra que va ser subvencionada el 90% per la Diputació de Girona. Amb aquesta s'ha aconseguit habilitar els despatxos amb molta més llum, crear una sala de reunions privada i lavabos adaptats. A banda, també es van canviar tots els tancaments de les finestres de la primera planta del consistori per uns d'alumini amb el propòsit de consumir menys energia.

L'aposta per la sostenibilitat

La voluntat del consistori és anar treballant per millorar en termes de sostenibilitat al municipi.

Una de les primeres accions és canviar les lluminàries actuals dels fanals de tot el municipi per LED. En una primera fase, amb una ajuda del PUOSC del 2021, es va fer tota la lluminària LED de la carretera d'Ullastret i dels Camins Nous, que encara no comptaven amb enllumenat públic. Actualment, mitjançant un conveni d'enllumenat públic que té l'Ajuntament des del 2020 amb l'Associació Catalana de Municipis, s'efectuarà el manteniment i el canvi de les lluminàries de la resta de carrers del municipi.

El casal d'estiu ja és una realitat a Serra

L'estiu del 2020, davant de la demanda d'alguns pares del municipi, i gràcies també a la seva ajuda, es va poder organitzar el casal d'estiu a Serra. Actualment, ja porta dues edicions i, fins i tot, aquest hivern, es va organitzar un de Nadal.

La valoració és positiva, ja que a banda d'augmentar els usuaris, els infants del poble i dels voltants estan fent amistats i gaudeixen molt amb les activitats que s'organitzen. Activitats que, cada any, s'ha aconseguit diversificar amb excursions, tallers, piscina... Pròximament, s'obriran les inscripcions per a aquest estiu.

El Cinema a la Fresca i el Festival Itinera vesteixen les nits d'estiu

També l'agost passat l'Ajuntament va promoure una sessió de Cinema a la fresca a la plaça del Senyor amb el film *Padre no hay más que uno*. Una activitat dissenyada per a les famílies del municipi, en la qual els infants van gaudir d'una pel·lícula per a totes les edats i una paperina de crispetes. Està previst que aquesta activitat torni a editar-se enguany.

El juliol de 2021, Sant Iscle, amb l'actuació de la cantant Ananda Massa, va formar part del cartell del Festival Itinera, un projecte que dirigeix Marcel Marata, des de l'Associació de Micropobles de Catalunya, de la que Serra de Daró forma part, juntament amb Aktive. El Festival vol promoure els micropobles i els seus encants amb l'acompanyament de música de qualitat en petit format.

DEFUNCIONS

2021

15 de juny

Santiago Salvador Sais

2020

4 de novembre

Ma Montserrat
Brancós Salvadó

2019

12 de novembre

Anna Ribas Coll

14 de setembre

Concepció Torrent Bonany

NAIXEMENTS

2022

23 de març

Noa Piedahita Montonya

6 de febrer

Índia Pagès Agustí

2021

20 de desembre

Júlia Peiris Matas

2020

12 de novembre

Adrià Cruset Sánchez

20 d'agost

Julen Albó León

28 de febrer

Pere Serrano Serres

L'Ajuntament només té registre de les defuncions dels veïns del municipi que han estat enterrats al cementiri municipal.

■ Dos anys del temporal que nega el Baix Ter i passa a la història

Imatge del cabal riu Ter des del pont de Torroella.

Foto: SyF

A finals de gener del 2020 un temporal batejat amb el nom de Glòria va arrasar la comarca en forma d'una forta llevantada i pluges intenses. L'episodi va començar el capvespre del dia 21 i va continuar tota la nit, convertir-se en un temporal d'aigua i vent que va ocasionar una important avaria a la xarxa d'alta tensió de la MAT a Hostalric. Molts municipis del Baix Empordà van restar unes hores del matí sense subministrament elèctric i sense poder accedir per algunes carreteres, que havien quedat inundades.

La GI-643, que va cap a Parlavà i a Torroella va restar tallada en dos punts: can Puig direcció Torroella, i la rotonda, direcció Parlavà. Això no és una novetat, ja que malauradament les inundacions en aquests punts són una cosa habitual quan plou fort. Tant que, fins i tot, l'excalcalde de Serra, Josep Puig, assegurava que ja sap que quan la tempesta és de llevant trenca el Ter, mentre que quan és de gregal, trenca el Daró. El que no és usual és que passi tot a la vegada. D'aquí els temors sobre què podia passar si els cabals dels rius Onyar i del riu Ter augmentaven

massa i es desbordava tota l'aigua sobre la plana del Baix Ter, que ja estava inundada.

Desembassament del riu i confinament

La situació va ser encara més crítica a partir de la nit del dimecres 22 al dijous 23 de gener, ja que la Generalitat va considerar convenient desembassar aigua de les capçaleres del Ter. De manera que Protecció Civil va reactivar la mesura per a zones inundables i va recomanar evitar la mobilitat fora dels nuclis urbans per risc d'inundacions. L'alcaldesa Glòria Marull, concretament, va rebre l'avís que segurament caldria desallotjar alguns masos, ja que estaven en situació de risc i, al mateix temps, amb vuit municipis més (Jafre, Verges, Ultramort, Serra de Daró, la Tallada d'Empordà, Fontanilles, Ullà, Gualta i Torroella de Montgrí) van quedar afectats per una restricció de confinament, que ordenava a la població que evités les plantes inferiors dels edificis situats en zona inundable i que s'instal·lessin a les plantes superiors segures. Finalment, la nit de dimecres, el riu Ter, més tard del que inicialment s'esperava, va trencar en diferents punts. També el rec Madral i el del Molí, la qual cosa va

Imatges del riu Daró en el seu pas pel pont i un retall de premsa del moment.

Font: Internet.

El Daró supera el nivell d'alerta al seu pas per la Bisbal d'Empordà i pot inundar zones properes al riu

• De matinada han caigut 23 litres per metre quadrat a Torroella de Montgrí

PUBLICITAT

NOTÍCIES DE ...

9 Torroella de Montgrí i l'Estarit

« DOS ANYS DEL TEMPORAL GLÒRIA »

Recull d'imatges de la plana i del nucli de Serra de Daró després del temporal Glòria.

Fotos cedides per Ajuntament de Serra de Daró

<<

provocar que els registres del Ter en el seu pas del pont de Torroella fossin històrics (2.000 m³/s) i que es produïssin diversos danys materials en el seu pas per diversos municipis. Dijous a la tarda el riu Daró, que va augmentar el seu cabal aquells dies 170 m³/s, va trencar a Serra i Gualta i Protecció civil va alertar que l'aigua podia accedir al nucli del poble de Serra. De fet, a Can Bohigas va entrar-hi l'aigua.

L'Ajuntament es va reunir el diumenge 26 per valorar els danys que havia

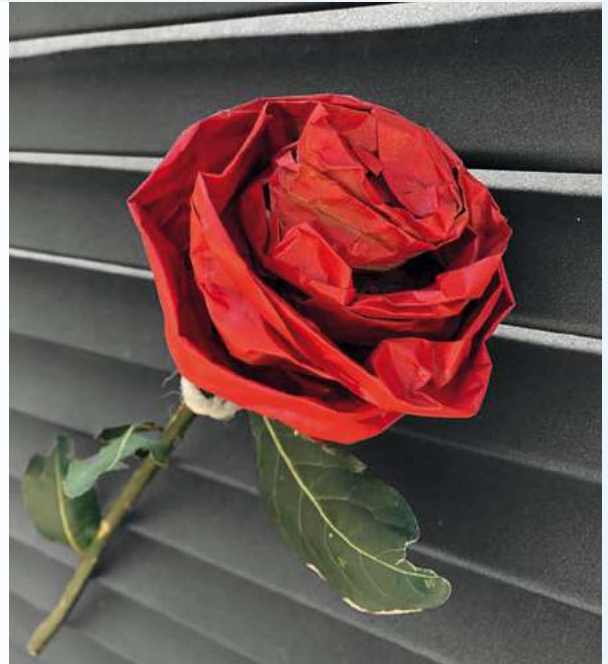
ocasionat el temporal al municipi. Es va calcular que els danys es calculaven en un pressupost de 90.000 €, entre camins malmesos i els ocasionats a la depuradora de Sant Iscle. Per tal d'arranjar-ho, el consistori va sol·licitar una subvenció a l'Estat i a la Generalitat. El temporal Glòria va tornar a posar en evidència la fragilitat de la nostra xarxa viària. No és la primera vegada que es produeixen efectes com aquests, que deixen algunes poblacions aïllades.

L'aigua

En trencar el Ter, com que l'aigua va arribar a Serra, apropant-se molt al pou, per tal de no córrer cap risc, si hi havia alguna filtració, es van parar les bombes i es va decidir estirar l'aigua de la potabilitzadora de Fontanilles, mentre l'Ajuntament realitzava analítiques de l'aigua. El resultat va ser que el subministrament d'aigua potable presentava la mateixa qualitat de sempre.

LA INCERTESA D'UNA PANDÈMIA MUNDIAL

El 2020, la pandèmia provocada per la COVID-19, va alterar les nostres vides i rutines d'una manera que no hauríem imaginat mai. El 14 de març se'ns va obligar a tancar-nos a casa i, fins a mitjan maig, no vam poder començar a sortir. Durant aquells mesos, la por i la incertesa van ser les nostres companyes de viatge. També els aparells tecnològics, els protocols de salut, i la solidaritat i la valentia d'alguns col·lectius que van estar al peu del canó, arriscant la seva pròpia salut, perquè a la resta no ens faltés de res. Dos anys després, quan ja es parla de la gripalització del coronavirus, volem recordar com vam viure aquest moment a Serra de Daró.

CRONOLOGIA COVID-19

Quan a mitjan desembre del 2019 es va identificar l'inici d'un brot d'un nou coronavirus a la ciutat de Wuhan, a la Xina continental, ningú no es podia esperar el que succeiria.

Al mes de gener de 2020 es confirmava la primera mort per infecció de coronavirus a la Xina i l'OMS declarava el brot com una emergència de salut pública internacional. Malgrat que la ciutat de Wuhan va ser sotmesa a quarantena, i que es va suspendre el transport públic dins i fora de la ciutat, no van tardar a donar-se noves morts a la Xina, la qual cosa confirmava la transmissió de la malaltia entre persones i obligava a l'Organització Mundial de la Salut a declarar l'emergència sanitària de preocupació internacional (PHEIC) per sisena vegada. La darrera havia estat per la pandèmia de grip per A (H1N1) de 2009.

UN VIRUS QUE HO HA SACSEJAT TOT

Malgrat les advertències sanitàries, a distància es continuava imaginant tan lleu com una grip i, ningú pensava, almenys d'entrada, que la covid acabaria sacsejant amb tanta virulència el món com ho ha fet. Avui, Espanya, que ocupa el dissetè lloc al rànquing de mortalitat mundial (i 36 en proporció d'habitants), s'hi compten fins a 11,3 M de casos i 102.000 defuncions. I, a Catalunya, 2,33 M de casos i 18.635 defuncions, de les quals, al Baix Empordà se n'han registrat fins a 305 -segons dades del 19 març 2022.

A banda de la gravetat de la pandèmia, el complicat ha estat la seva gestió. Així com a la Xina estan avesats a viure situacions com aquesta, que els obliguen sovint a realitzar quarantenes i a seguir protocols molt estrictes per evitar la propagació de virus, nosaltres no havíem viscut mai cap situació similar.

Segurament per això va aterrar amb força i, avui, el virus, a part d'emportar-se vides de persones properes, ens ha deixat malalties cròniques i símptomes persistents. A banda, és clar, de malalties mentals derivades de la situació d'incertesa, d'estrès i d'aïllament viscuts durant el confinament. Es podria dir que actualment la societat pateix un cansament i apatia generalitzats, però els grups més vulnerables, la gent gran, els infants i els joves, segurament són els qui més ho han patit.

RECALLADA DE DRETS

Al llarg d'aquests anys, el virus ha anat evolucionant. Hem passat per totes les soques possibles d'un virus que mutava al mateix temps que ho feia el seu nom. I sembla que avui, la variant omicron, ha posat sobre la taula la gripalització del coronavirus. Tanmateix, al llarg d'aquests dos anys, també hem viscut una retallada i vulneració d'alguns drets bàsics com la llibertat per a decidir lliurement si ens volíem vacunar.

L'aparició de les vacunes per covid-19, així com la vacunació massiva dels diferents grups de població, va resultar clau per a evitar el col·lapse sanitari i les morts de

la primera onada, però també va suposar una bretxa social. Ho hem pogut constatar en el nostre entorn, no obstant això també als mitjans de comunicació que, en lloc d'un lliure exercici periodístic, jugaven a posicionar-se, cadascun d'ells, entre vacunes i antivacunes.

Sense saber mai qui bellugava realment els fils, si les grans farmacèutiques o els comitès de salut integrats per destacats epidemiòlegs i doctors del país, que assessoraven cadascuna de les decisions polítiques i determinaven els protocols de cada moment, hem viscut a remolc d'una vida que no semblava nostra.

A banda de patir pel virus, hem viscut l'aïllament i la distància dels nostres éssers propers, l'angoixa i la culpabilitat de poder-los contagiar, la confusió i desinformació per excés d'informació i tot un bombardeig de protocols i missatges contradictoris, que juntament amb la retallada de drets i llibertats, ens han fet sentir a tots, segurament en algun moment, jutjats o dubtosos de si fèiem el correcte.

Ningú imaginava viure això i, malgrat que hem tirat endavant, segurament tots som molt conscients que la covid-19 ha marcat un abans i un després en la història i en la societat actual.

PROTAGONISTES COM HO VAM VIURE?

Tot i que, la primavera del 2020, la major part de nosaltres vam haver de seguir les ordres de confinament general, la qual cosa significava treballar i viure en unes condicions diferents de les de sempre, alguns van continuar treballant a primera línia per poder garantir els serveis essencials a la resta de la població. Des del personal sanitari, de cura a les persones i gent gran, serveis socials, comerç de productes bàsics, transport, entitats financeres i gestories, manteniment, seguretat i protecció civil...

D'altra banda, la situació precària del principi de la pandèmia, va fer eixir molts actes de solidaritat dels veïns com ara la confecció de mascaretes casolanes, quan aquestes anaven molt escasses.

A través del relat de la vivència dels representants d'alguns d'aquests col·lectius intentarem narrar com es va viure la primera onada de covid-19 a Serra de Daró,

JORDI MOLINAS REGIDOR AJUNTAMENT DE SERRA

NOU EQUIP DE GOVERN, TEMPORAL GLÒRIA I PANDÈMIA

Ho vam viure tot amb certa impotència. Primer, quan va passar això del temporal Glòria, ens preocupava que els serveis no quedessin afectats, que el riu Daró no trenqués. Aquesta vegada van ser pràcticament tres inundacions seguides i la veritat és que la magnitud de les destrosses no ens les esperàvem.

I la pandèmia, al principi la vivíem amb neguit i incertesa, perquè cada dos per tres ens canviaven els protocols, però de mica en mica, ja ens vam anar adaptant a la nova dinàmica.

L'ASSISTÈNCIA MÈDICA

Per sort, al poble, com que érem pocs, no vam tenir gaires problemes. L'assistència mèdica va ser mínima.

MESURES DE L'AJUNTAMENT

Vam haver de seguir els protocols que rebíem: tancar fonts, parcs infantils, el casal, posar la botiga del casal sota serveis mínims i, l'Ajuntament, igual. En els moments de les onades més greus, l'Ajuntament atenia amb cita prèvia, i després ja es va anar normalitzant.

QUEDARÀ ALGUNA COSA...

No, jo crec que continuarem treballant com sempre, només esperem que les institucions de les quals depenguem per avançar en projectes municipals, facin el mateix.

ESTRALLS QUE HA PROVOCAT EN EL MANDAT

Sobretot que les coses que es volien portar a terme s'han quedat per fer o han retrasat els seus terminis d'execució.

EL POBLE ESTÀ CONTENT DE LA GESTIÓ

Esperem que sí...

HI HA HAGUT VÍCTIMES AL MUNICIPI PER COVID-19

Per sort no n'hi ha hagut.

UNA SENSACIÓ VISCUDA

Impotència i moltes ganes de tirar endavant, d'intentar que les coses funcionessin, conscients, que a la vegada, poques coses podíem fer a causa de la pandèmia i a les restriccions.

MARTA BARRIS
FARMACÈUTICA ADJUNTA

PAPER DE LES FARMÀCIES

No teníem ni idea què ens esperava amb la pandèmia. Sempre hem tingut clar que som un sector que ens toca estar al peu del canó i mai no ens vam plantejar tancar la farmàcia ni quedar-nos a casa. Però per tal de prendre precaucions sí que vam repartir-nos en dos grups de treball, un de matí i un de tarda, perquè entre aquests dos grups no hi hagués contacte i, així, si algú es contagiava, només es confinaven les persones del grup afectat, mentre que l'altre continuava treballant. Afortunadament, no ens vam contagiar i vam anar treballant així durant dos mesos aproximadament.

PRIMERS DIES DEL CONFINAMENT

La gent, nosaltres, tots estàvem molt nerviosos... Hi havia molta incertesa, molta por... I hi havia gent molt tolerant que entenia les cues, les esperes i que venia només per al més essencial, però també n'hi havia que ho feia per qualsevol cosa petita i cada dia...

ERA FÀCIL SERVIR A LA GENT

Va costar molt al principi tenir mascaretes, gels hidroalcohòlics, guants. I va ser molt estressant. No en teníem ni per nosaltres. Durant aquests dos anys ens hem adaptat a les diferents necessitats segons avançava l'estat de la pandèmia fins a arribar als famosos testos d'antígens que, han estat ja el màxim nivell d'estrès del sector. I segurament tots aquests productes que s'han incorporat a les nostres vides, no desapareixeran del tot. Amb sort, no tornaran a tenir la importància que han tingut, però crec que conviurem amb mascaretes per un temps llarg...

ALGUNA COSA POSITIVA...

Costa trobar-ne alguna, però jo destacaria que les farmàcies finalment hem aconseguit poder accedir a la medicació del pacient sense la recepta impresa, només amb la targeta sanitària. I poder fer formacions i cursos per internet, no presencials, la qual cosa ha facilitat poder accedir a noves formacions. Espero que això continuï, perquè estalviem temps, diners i desplaçaments.

UNA SENSACIÓ VISCUDA

Descontrol! No em podia creure el que estava passant! Era inimaginable despatxar amb mascareta, pantalla protectora, guants... I ho estàvem fent d'un dia per l'altre, i ara ja fa dos anys!

NÚRIA PLAJA
CASAL DE SERRA

PAPER DEL CASAL

Al principi, no és que tingués por, però sí una mena d'angoixa. Les directrius sobre el que s'havia de fer eren força confuses i tenia un sentiment de gran responsabilitat pensant que si no feia les coses prou bé seria jo que, anant i venint, acabaria portant alguna cosa a la gent del meu entorn.

EL SISTEMA DE TREBALL

Aquells dies vaig canviar totalment el sistema de treball. Vaig allargar l'estona d'obertura de la botigueta als matins. A la tarda, el cafè va haver de romandre tancat. L'Ajuntament i el consultori van ser desinfectats per una empresa especialitzada i l'atenció cara el públic va quedar tancada. Això va fer que les tardes que jo dedicava a la neteja d'aquests espais i al cafè, la dediqué a anar a comprar molt més sovint del que és habitual per a omplir la botigueta.

MÉS MESURES DE SEGURETAT

A part de l'ús de la mascareta, feia servir els guants per tot i la neteja i desinfecció de les mans, les coses, les superfícies i els espais era constant. La gent entrava a comprar d'un en un i esperaven el seu torn a fora. Anava aplicant mesures que jo veia que feien a altres llocs en els quals jo anava a comprar. En aquells moments vaig trobar molt a faltar el noi de riscos laborals, tant perquè m'indiqués com m'havia de protegir com per tenir més clar que estava actuant correctament per a preservar la salut dels altres. Jo el considerava una figura essencial, però com molts altres serveis, va romandre confinat.

ENTREGUES A DOMICILI

En el meu cas van ser poquetes. Sobretot a alguna persona de les més grans del poble que, per recomanació de la doctora i dels seus familiars, la van confinar totalment al seu domicili.

MESURES QUE HAN QUEDAT

L'ús de la mascareta, la desinfecció de les mans, la neteja dels espais amb productes desinfectants, l'increment de la distància entre les persones. Durant molts mesos feia servir gots d'un sol ús a fi que no es compartissin estris. Per altra banda, hem tingut un hivern molt plàcid que ens ha permès tenir finestres obertes i els espais ben ventilats.

UNA SENSACIÓ VISCUDA

La pandèmia ha estat un període de temps ple d'inseguretats i d'improvisacions. I el que més em va costar en l'àmbit personal van ser els dies sense veure part de la família, un temps perdut molt valuós.

JOSEP GAMERO
PEIXATERIA FLORA

DUBTES

Quan va començar el confinament primer semblava que no podia ser, però quan vam adonar-nos què era real, tenia dubtes de si havia de treballar o no, perquè jo vaig a buscar peix a Roses cada dia i les barques tampoc sabien si sortir a pescar al mar o no. Van ser dies de molta incertesa. La primera setmana vaig decidir tancar, perquè sortien molt poques barques de la llotja a pescar, per també la incertesa de tot plegat, però en anar passant els dies i veure que la cosa anava per llarg, van decidir tornar a sortir, ja que eren un sector essencial i jo també vaig decidir treballar i veure com anava tot plegat.

EL SISTEMA DE TREBALL

El meu sistema de treball, per sort, no ha notat grans canvis, perquè faig feina a l'aire lliure i, a part de la mascareta i la distància, no vaig haver de canviar el sistema. Sí que s'han incorporat més les comandes per Whatsapp i els pagaments a través de Bizum, telèfon i targeta. Ara són indispensables. I tot i que la zona de repartiment no la vaig ampliar, bàsicament per falta de temps, vaig notar molt l'augment de vendes, ja que en anar amb la furgoneta als pobles, com que la gent no podia sortir per anar a enlloc més que al supermercat, i els restaurants eren tancats i es menjava a casa, la gent em comprava més.

ENTREGUES A DOMICILI

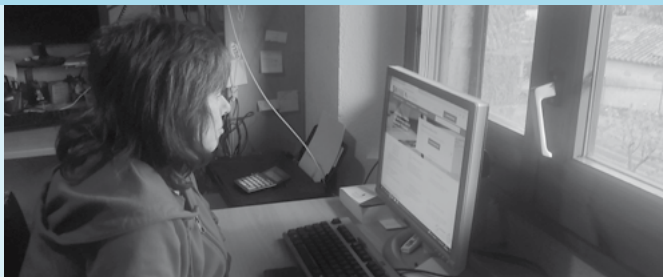
La gent estava molt agraïda de poder tenir un servei a domicili en moments així. A més a més, la majoria dels meus clients són gent gran, que encara tenien més risc i més por si sortien al carrer en aquell moment.

LES CARRETERES

Això de les carreteres era una cosa mai vista. Al matí quan anava pels pobles a vendre encara trobava furgonetes i camions que repartien productes de primera necessitat, però a la tarda, quan tornava de la confraria de Roses a la Bisbal (entre 19 i 20 h de la tarda) era com si fos la fi del món, no corria ningú. Una cosa que no m'hauria pogut imaginar mai. Per mi la pandèmia per moments era com una d'aquelles pel·lícules que mires al cinema i penses que no pot passar mai.

UNA SENSACIÓ VISCUDA

Han estat moments molt durs, que hem anat superant amb molts dubtes i pors, i per desgràcia molts morts. Mai m'haguera imaginat viure una cosa igual i de tan llarga durada. Però ara sembla que ens en sortirem i que, d'aquí a uns anys quan ho recordem, semblarà que no podia ser. Quedarà com una grip, i esperem que cada vegada s'investigui més i es pugui combatre aquesta maleïda COVID-19.

ASSUMPCIÓ MATEU
FUNCIONÀRIA

EL TELETREBALL

Amb el confinament decretat el 14 de març es va començar a estendre el teletreball, però nosaltres, a l'administració, fins aleshores no havíem teletreballat mai.

GENT SENSE FEINA O A L'ERTO PER COVID-19

Molta gent va ser afectada per l'ERTO per COVID-19, però per sort jo vaig poder teletreballar i el meu home va anar cada dia, menys una setmana, a treballar. Depenia molt del sector econòmic que et trobaves que poguessis fer una cosa o altra.

L'ADAPTACIÓ A UN NOU SISTEMA DE TREBALL

A casa vam haver de fer horaris. Havia de teletreballar matí o tarda, depenent de si els meus fills tenien classes per internet de l'institut.

PROFESSORS I ALUMNES POC PREPARATS PER TREBALLAR DES DE CASA

Es veia que ni els alumnes ni els mestres hi estaven acostumats. La professora en algun moment no sabia si parlava sola o si realment els alumnes l'escoltaven.

COM SI S'HAGuessin SALTAT UN CURS

És probable que el nivell dels nanos en aquells moments baixés, però també dependrà molt de cada nen i del que els professors puguin fer ara per tal que ho recuperin.

LES REUNIONS I LES CLASSES

Es feien a través de Zoom i d'altres programes amb opció de videotrucada en grup. Això no obstant a vegades et trobaves amb problemes de so o d'imatge, si la connexió no tirava bé.

EL TELETREBALL S'HA QUEDAT

No tenim gaire clar què farem en el futur. L'administració fa comentaris en ambdós sentits. Nosaltres hem hagut de seguir estrictament les instruccions que ens donaven a cada moment. Primer, molts mesos continuats teletreballant des de casa, després ens quedàvem algun dia a casa i d'altres anàvem a la feina i ara hem tornat a l'oficina.

UNA SENSACIÓ VISCUDA

Aïllament, incertesa davant d'el fet desconegut.

Els efectes col·laterals de la pandèmia, la salut mental dels grups més vulnerables

La pandèmia per covid-19 va aterrar a les nostres vides d'una manera tan inesperada que va arrasar amb tot, deixant bona mostra de les fragilitats del nostre model de societat i del seu sistema sanitari davant de crisis d'una magnitud com aquesta. La mancança de protocols en aquest sentit van portar als representants del govern a prendre mesures sovint força criticades. De seguida, alguns professionals de l'àmbit de la psicologia van alertar que per tenir cura de la salut física s'estava descuidant la salut mental de la població, sobretot, la dels grups més vulnerables, infants, joves i ancians.

La propagació del virus i la por del consegüent col·lapse sanitari de la primera onada va provocar que s'ordenés un confinament estricte. Tanmateix, aquesta decisió menystenia l'impacte psicològic de l'estrès, de la incertesa i de l'aïllament social que provocava.

“Els éssers humans som animals socials per naturalesa” (Aristòtil 384-322, a.C.) i que la societat no es pogués relacionar i que hagués de gestionar emocionalment a la seva manera, i tota sola, aquella situació sense cap ajuda, provocava que es patissin mancances importants. Els grups més vulnerables, infants, adolescents i gent gran, van ser privats de més llibertats que la resta de la població, imprescindibles dins de l'engranatge del sistema productiu.

A la canalla se'ls va treure de l'escola i de l'institut per tancar-los a casa. I des del primer moment se'ls va assenyalar com els màxims transmissors de la malaltia. Per tant, no podien sortir al carrer, ni anar a comprar al supermercat, ni sortir per a tirar les escombraries o a passejar el gos. Curiosament, les necessitats dels animals sí que es van tenir en compte.

Anar al parc, veure als amics o als avis encara era més prohibit. De manera que només se'ls va privar dels seus marcs habituals de seguretat, si no també de les rutines necessàries per a mantenir certa temperança davant d'aquella situació de pànic absolut.

AVIS AÏLLATS DEL NUCLI FAMILIAR

Quelcom similar va viure la població més gran. Els avis, en aquest cas, per ser el grup més fràgil i, per tant, el que més fàcilment podia contraure i patir conseqüències greus, va ser reclòs i aïllat.

El caos de la primera onada va agafar a tothom tan desprevingut que faltava material per poder combatre el virus. I per tal d'evitar que el desbordament fos més gran es van blindar les residències de gent gran. Es van prohibir les visites externes i es van establir uns protocols estrictes entre els treballadors d'aquells centres. Malauradament, el coronavirus ja estava a dins d'algunes residències i va començar a fer-hi estralls. Els avis emmalaltien, s'encomanaven entre ells, i no hi havia recursos per atendre'ls. Els professionals, sense accés a equips de protecció eren vectors de transmissió o víctimes del virus, o totes dues coses. Molts d'aquests avis i àvies van acabar morint, i sense poder tenir a prop els seus familiars. Una situació retratada a la pel·lícula britànica HELP. Aquesta relata la vivència d'una residència en plena pandèmia, evidenciant el cost humà que va tenir no estar preparats i la desesperació que van viure els treballadors, que no podien aturar la malaltia, no sabien com acompanyar als malalts i els que no ho estaven; i al mateix temps, com actuar sense por que el virus no posés fi a la seva vida.

⤴
Els infants van ser privats d'espais exteriors de joc i de relació com l'escola, els parcs infantils i la natura, i se'ls va menystenir a ells i també a les necessitats pròpies del seu cicle vital.”

Foto: Syf

ALERTES DEL COL·LECTIU DE PSICÒLEGS

Per tal d'intentar endinsar-nos en la psique d'aquests grups de població més vulnerables, que rebien una informació esbiaixada de la situació, amb estratègies que anaven canviant de manera incomprensible, i comprendre el profund desampar i desconcert que podien sentir, parlem amb Antònia Lara, Jordi Daban i Manel Carrera, psicòlegs de **SocArrel Psicologia**, un *Servei Especialitzat en Atenció a Família, Infància i Vincl del Baix Empordà*. Aquests ens expliquen que el seu col·lectiu tenia clar que les mesures restrictives de relació més la situació de risc experimentada per la població més vulnerable, sobretot infants i joves, acabaria derivant en un bon nombre de malalties que a hores d'ara requeririen atenció psicològica.

“Actualment observem, hi ha hagut un canvi significatiu en les problemàtiques ateses a la consulta amb joves i adolescents, i ens trobem amb molta més freqüència i amb un augment significatiu trastorns d'angoixa, baixa autoestima, tristesa i depressió, trastorns alimentaris, comportaments autolesius o ideació suïcida, conflictes relacionals tals com assetjament, soledat, aïllament o manca d'empatia. Així com l'aparició de la Trastorn d'Estrès Posttraumàtic (TEPT), un conjunt de simptomatologia clínica vinculada al fet traumàtic que produeix pensaments rumiatius, bloqueig emocional, trastorns de la son, etc.”

Des de SocArrel assenyalen que, malgrat que durant i després el confinament hi havia la creença per bona part de la població, que els infants i joves estaven afrontant la situació amb molta capacitat i poc patiment, i que sovint s'escoltaven expressions del tipus: “que bé s'han portat els nens! Que bé que s'han adaptat!” malauradament la realitat era una altra, els infants patien por, desconcert, tristesa, etc. com nosaltres.

Alguns professionals de la psicologia, entre ells SocArrel, alertaven d'aquest fet. En un article per al Col·legi de Psicòlegs, *1.500.000 de veus silenciades. La infància confinada pel covid-19* posaven de manifest que el silenci o l'adaptació dels infants no estava exempta de dolor, confusió i/o angoixa, perquè ells davant de les mateixes situacions de risc troben vies de comunicació molt diferenciades dels adults. I posaven de relleu que les variables estressants que els adults patíem afectava negativament la nostra capacitat de comunicar-nos de forma assertiva i fiable amb els infants. *“Com podíem oferir seguretat si nosaltres no la sentíem? Com podíem explicar què passaria i què no, si ni podíem anticipar els esdeveniments? Com podíem oferir calma si el nostre neguit hi era present?”*

Per tant, la comunicació paternofilial en temps de confinament va adquirir un rol més paternalista que no pas paternal a l'hora de valorar quan, com i quina part de la informació es transmetia, la qual cosa impedia converses més ajustades a les necessitats dels infants i, inclòs, dels avis tancats a les residències. A més a més, les dificultats per digerir certes situacions, sovint ens porten al silenci i, des de SocArrel destaquen que els infants, precisament són experts en desxifrar el llenguatge no verbal. *“Ser empàtics vers les preocupacions dels pares, generava com a resposta automàtica el silenci, afavorint el benestar de la dinàmica familiar però portant també a un replegament de l'expressió de les seves necessitats. No podem oblidar que emocions com l'angoixa, la por o la tristesa es manifesten a través del silenci i de cert abatiment físic”*

Per tant, la vivència d'emocions va ser la mateixa per a tot el nucli familiar i la diferència només va radicar en la capacitat d'afrontament, de gestió i d'expressió de cadascú. *“L'infant requereix l'acompanyament de l'adult i, en conseqüència, les preocupacions infantojuvenils es van viure amb més o menys intensitat en funció de l'acompanyament emocional que els pares i mares van ser capaços d'oferir-los.”*

La intensitat, la freqüència i la cronicitat de les emocions

>>

Els avis tancats en residències, igual que els infants, van quedar aïllats.

Foto: PIXABAY

viscudes durant el confinament, a banda d'afectar la salut mental d'adults i d'infants, també va tenir un gran impacte pel que fa a la conducta prosocial dels nens i nenes. *“El joc és imprescindible per afavorir el seu desenvolupament social, a més a més de ser una activitat vital i indispensable per al seu desenvolupament psicomotriu, intel·lectual i afectiu-emocional.”* Durant les sis setmanes de confinament la seva relació social es va mantenir mitjançant el contacte virtual. Un recurs substitutori, però que no va ser suficient. *“Almenys si tenim en compte els aspectes relacionats amb la Psicologia infantil i l'ecologia social, ja que quan els infants van ser segrestats en els seus domicilis privant-los d'espais exteriors de joc i de relació com l'escola, els parcs infantils i la natura, se'ls va menystenir a ells i també a les necessitats pròpies del seu cicle vital.”*

EL BENESTAR PSICOEMOCIONAL

També va passar amb els avis tancats en residències. La solitud va fuetejar tan fort com la covid-19. S'hi van suspendre les visites, les activitats socials, les teràpies grupals, els cursos. Els confinaments més estrictes es van viure allà i la gent gran va passar mesos tancada entre les quatre parets de l'habitació sense cap contacte. Un estudi de l'Hospital del Mar va revelar mesos més tard que el 60% dels avis amb deteriorament cognitiu van empitjorar amb el confinament i set de cada deu van abandonar les seves activitats diàries. Per sort, després de la primera onada, l'estiu va donar un descans als centres i la vacunació progressiva de la població va afavorir que s'escoltés la veu dels experts en la salut mental. Es van tornar a obrir les portes a les famílies, això sí, amb estrictes mesures de seguretat.

SocArrel, a tall de reflexió, anima a revisar les actuacions individuals i col·lectives, que no van permetre garantir de forma òptima la salut mental dels grups socials més vulnerables. *“Cal estudiar les repercussions que aquesta experiència ha tingut en el nostre benestar psicoemocional, per generar aprenentatges respectuosos amb relació a l'acompanyament que realitzem amb els grups socials més dependents i vulnerables. S'ha d'evitar que acabin esdevenint estigmatitzats, invisibilitzats, silenciats o no reconeguts com a subjectes de drets. Cal que hi siguin presents i que els puguem interpel·lar, i sobretot, que no es torni a minimitzar la salut mental respecte a la salut física.”*

Afortunadament, a les poblacions petites com Serra de Daró, tot i que es va canviar algunes rutines del casal, la majoria de veïns van poder seguir les seves vides amb una certa normalitat respecte a les poblacions més grans.

Als pobles petits, com Serra de Daró, es van poder mantenir, malgrat tot, algunes rutines.

Foto: Núria Plaja.

>>

Àlbum Fotogràfic «ANY 2019-20»

Àlbum Fotogràfic

1 a 3. TROBADA DE CLÀSSICS

Èxit d'assistència en la 9a edició de la trobada de vehicles clàssics celebrada el 2019. Cotxes, motos i tractors van participar de la convocatòria organitzada, com cada any, per "la Colla de Serra".

4 i 5. LA FESTA MAJOR DEL ROSER

La Festa Major del Roser va començar el 4 de maig de 2019 amb les activitats per als més petits: animació infantil a càrrec de FARCELL DE JOCS i un concert amb ELS ATRAPASOMNIS i es va tancar el 5 de maig, començant al matí amb un ofici solemne i concert amb la coral VERGELITANA. I a la tarda, una audició de sardanes amb la cobla El Foment del Montgrí que es va tancar amb concert i ball amb LA PRINCIPAL DE LA BISBAL.

6 a 8. FESTA MAJOR DE SANT ISCLE

La festa Major de Sant Iscle va tenir lloc el 20 de novembre. Una cobla va acompanyar la celebració de la missa i a continuació va tocar les sardanes.

9 a 11. QUINA ERÒTICA

El 2019 va tenir lloc la darrera gran Quina eròtica d'èxit organitzada pel jovent de Serra

11 a 15. NIT DE REIS

La nit del 5 de gener de 2019 els Reis Mags d'Orient van tornar a sorprendre porta a porta als més petits de la vila.

18

19

20

16 a 18. FESTA DE LA CANDELERA

El 31 de gener de 2020 es va celebrar la Candelera amb una missa amb l'acompanyament del Cor de la Tallada.

19 a 23. SANT JORDI CONFINAT

El març es va decretar un confinament que va durar fins a mitjan maig. El Sant Jordi no es va poder celebrar de la manera habitual. Les roses van ser de paper i van decorar finestres, balcons i altres elements del poble.

21

22

23

Les imatges de l'Àlbum del 2021 i del 2022 seran les protagonistes del proper número.

Col·laboradors:

TALLER ALBO

TOMAS ALBÓ I VALLS
Tel. i Fax: 972 75 74 01
Ctra. Torroella nº1 c.p. 17.133
SERRA DE DARÒ (Girona).
t.albo@wanadoo.es

federòptics
Elisabet

Passeig de Catalunya, 33
17257 Torroella de Montgrí
Tel. 972 75 73 18

**finEstres
Empordà sccl.**

Ctra. de Torroella, 12 - Tel. 972 75 81 21
17133 SERRA DE DARÒ (Girona)
info@finestremporda.cat

FINSTRAL®

AGRI JARDI

carrer del Freixes, 1
17133 Serra de Daró (Girona)
tel. 609 34 52 11 - Info@agrijardi.com

www.agrijardi.com
www.facebook.com/agrijardi

Mecànica
RPF

Robert Puig Foix

Ctra. Torroella - Parlavà Km 3.9
17133 - Serra de Daró (Girona)

Tel. 626 270 003
mecanicarpf@gmail.com

LA BROQUETA

especialitzats en pinxos i broquetes

productes artesans · entrega a domicili · venda al major

C/ RIELL DE LA FONT S/N, NAU 1
Tel. 972 75 59 03
17133 SERRA DE DARÒ
www.labroqueta.com

Josep Puig, una vida dedicada al municipi

JOSEP PUIG RIBAS.

Després de vint-i-cinc anys ostentant la vara d'alcalde de Serra, el 2019, va decidir que ja era hora d'aparcar les seves responsabilitats al davant del del municipi i deixar pas a les noves generacions. L'hem volgut anar a trobar perquè ens faci una mica de balanç de l'experiència viscuda.

Abans de ser alcalde, en Josep havia estat regidor durant les dues legislatures anteriors. Ho recorda prou bé: «Devia ser el 1987 quan em van proposar si volia entrar a l'Ajuntament. En aquella època hi havia en Salvador Marsal d'alcalde, que per cert, va plegar quan vaig entrar jo». Com sol passar sovint, els inicis no van pas ser senzills, calia familiaritzar-se amb el funcionament de la 'maquinària' municipal: «Vaig entrar perdut total. Els primers quatre anys pràcticament em vaig limitar a anar seguint els altres. Després, a la segona legislatura que vaig ser regidor, sí que ja vaig començar a haver de prendre decisions». Val a dir que d'aquells primers anys en la política municipal en Josep en conserva molt bon record: «El nostre pensament era més col·laborar que no pas cap altra cosa. Teníem una regidoria cadascú, però nosaltres anàvem tots junts. Si érem cinc, tots anàvem a tot, no pas cadascú en el seu ram i prou».

Cap de llista

Quan va arribar l'hora de confeccionar la candidatura per a les municipals del 28 de maig de 1995 en Josep va ser designat com a cap de llista. «No em va pas fer por. Ja sabia com anaven les coses». I tot seguit ho puntualitza: «Tot era molt diferent d'ara. Abans podíem fer coses, ara el marge d'acció és molt més limitat. Nosaltres sabíem el que volíem fer, i ho fèiem». És clar que fer les coses, gestionar el municipi, requereix dedicació, i tot plegat sense oblidar

la feina al mas. Per a en Josep van ser uns anys d'activitat intensa. «El rellotge anava sempre. Si acabàvem una reunió a les deu de la nit i l'endemà t'havies d'aixecar a les sis del matí, ho feies i ja està».

Vint-i-cinc anys de dedicació

Resumir en poques línies la tasca de vint-i-cinc anys no és pas fàcil. En Josep comenta assumptes que van des d'allò més anecdòtic, com posar el primer telèfon que va haver-hi a l'Ajuntament de Serra, «que em recordo que era de color vermell!», fins a temes molt més complicats, com l'eliminació de les clavegueres del Daró, la construcció del pavelló, tirar endavant el polígon industrial o ordenar el creixement urbà. «Crec que vam dur a terme una transformació extraordinària del poble. No em vaig sentir mai sol. Tots els companys van saber respondre sempre». I seguidament es desfà en elogis a la Dolors Adroher, la secretària de l'Ajuntament. «Quan va entrar jo era regidor. Sempre s'ha cuidat molt bé de tot i ha treballat amb molta il·lusió per tirar el poble endavant. Ha d'estar molt contenta de la feina que ha fet. Pel poble de Serra ha estat una gran sort comptar amb ella».

Les fórmules de la política

Li demano a en Josep si ha tingut mai alguna 'fórmula', alguna estratègia 'secretària' per tirar endavant el poble. Fent gala del seu sentit pragmàtic, em deixa anar: «Al capdavant

d'un ajuntament no has de ser covard. Comences a fer una cosa i tot es complica..., però te n'has de sortir. Has d'estar molt atent. Nosaltres estàvem sempre preparats per si sortia alguna cosa, com aquell que fa sol, però porta el paraigua. No vam deixar perdre mai ni una subvenció, per exemple. La nostra idea era ajudar a la gent, deixar fer i no posar entrebancs. Més que fer política el que hem procurat és treballar per la unió del poble. Tampoc ens vam dedicar a demanar coses per què sí. Només hem demanat allò que consideràvem que el poble necessitava. El que aquí no es necessita segur que fa falta en un altre lloc. Em penso que si tots els polítics fessin com nosaltres, en lloc de dir 'què hi ha per mi?', Catalunya seria a dalt de tot».

Gestionar imprevistos

Les fórmules de la política. Naturalment, en aquests vint-i-cinc anys no tot han estat flors i violes. «Ens vam enfrontar a reptes molt difícils. I reconec que em vaig equivocar en algunes coses. De fet, la gent et recorda més allò que vas fer malament que no pas el que has fet bé. Haig de dir, però, que jo em sento amic amb tothom. He après moltes coses de la gent i per això no criticaré mai l'un ni l'altre, si fa bé o no. Però jo tinc la meua opinió personal de tot plegat». I parlant d'opinions, li demano què en pensa ell, com a exalcalde, de l'actual equip de govern. «Home, ho han tingut molt complicat per engegar. Primer el temporal Glòria i després l'epidèmia, que ho ha capgirat tot».

En Puig, ja ho sabeu, és un home prudent i discret, de vegades massa i tot, potser. Li vull estirar la llengua, però aquest murri avui no donarà pas cap titular periodístic.

El futur de Serra

Li comento que m'agradaria saber com es veu el futur de Serra amb els seus ulls. «Estem veient un canvi total. La terra s'haurà de treballar igual, però ja s'ha acabat que tot el poble era de la terra. Alguns forasters han entès molt bé què és viure a poble, però altres no, ho volen tot, els mateixos serveis i comoditats que a la ciutat, i els molesta si un rega a la nit o si un altre ha tirat suc allà. N'hi ha que fins i tot es queixen que hi ha massa pols, que és una cosa ben pròpia d'un poble de pagès!». Efectivament, el món rural del segle XXI està experimentant una profunda transformació que tothom percep, però que ningú sap ben bé on portarà.

Quan li pregunto a en Josep quin creu ell que és ara el seu paper al poble, em respon de forma clara, concisa i taxativa: «Si puc ajudar, ajudaré sempre». Penso que aquesta declaració de profunda estimació pel poble deu ser la divisa que en Josep Puig porta gravada al seu cor. Deu ser per això que aquest home d'aparença senzilla, posat reservat i voluntat de ferro, ha dedicat la major part de la seva vida a procurar que Serra de Daró tingui el millor futur possible.

Diversos moments de la vida de Josep Puig. Imatges cedides per la família Puig Ribas i Quim Valldosera.

Can Marsal, dues generacions vivint l'ofici de pastor

EN GERARD MARSAL I EL SEU PARE, EN LLUÍS, es dediquen a la ramaderia a la granja OVIMAR de Serra de Daró. En Salvador Marsal, que era l'avi d'en Gerard, havia fingut vaques, truges i l'aviram habitual que hom tenia llavors a les cases de pagès. Les ovelles van ser una tossuderia d'en Lluís, i ara, s'han convertit en la de Gerard.

El 1973 en Lluís (Serra de Daró, 1959) va construir el primer corral d'ovelles sota la mirada d'incomprensió del seu pare, que mai no li havia agradat aquell bestiar. Però l'empresa OVIMAR no es va formalitzar fins que en Gerard (Serra de Daró, 1987) va acabar el grau d'agrària a l'IRTA.

Ara, és en Gerard qui es queixa del pessimisme del seu pare, que no entén com té esma per continuar amb aquest ofici. "Tot ha canviat tant" sentència Lluís, que va viure ja un moment complicat de la ramaderia.

L'ofici de pastor, un dels més antics de la història, que es practicava des del neolític, ha anat decreixent a casa nostra fins a arribar avui dia a la pura supervivència. L'aparició d'un teixit de carreteres entre la plana i la muntanya, i el fet que hagi minvat la necessitat de llet, carn i llana, han deixat poc espai per un bestiar que resulta molt sacrificat les 24 hores del dia.

"Malgrat que ara s'està tornant enrere amb moltes coses, difícilment algú podria posar-se de granger o d'agricultor partint de zero" assegura en Lluís. "Ni podria comprar un ramat d'ovelles, ni trobar un lloc per a mantenir-les ni poder-ne viure." Els preus als quals es ven la carn avui dia són els mateixos que fa 20 o 30 anys enrere, amb la diferència que ara hi ha més paperassa i costa molt més vendre aquesta carn, perquè s'ha deixat de menjar. "Sort en tenim de la comunitat musulmana!" confessa en Gerard. Així i tot ell no canviaria aquest ofici per a res. "De petit quan sortia d'escola i els pares em portaven a les diverses extraescolars, jo només tenia al cap venir aquí per tenir cura dels

ocells i de les ovelles... Els animals m'agradaven molt... Potser ho porto a la sang!" exclama.

Els inicis

A en Lluís també li va passar el mateix. "De petit vaig començar criant un xai i, abans d'anar a estudi, li donava el biberó." I els dissabtes i diumenges, amb només vuit anys, anava a veure els pastors de la zona, i buscava xais per criar amb biberó. Un dia es va quedar amb una xaia que va anar fent criar fins que va acabar amb un ramat de 6 ovelles. A catorze, ja havia aconseguit un escamot de 50 xaies manxegues, que eren bones criadores, entre les que havia criat i les que li havia comprat Salvador, el seu pare, que no l'entenia, però el recolzava. Una mica com fa ara en Lluís amb en Gerard. En Salvador opinava que les vaques no eren tan esclaves, perquè no s'havien d'engegar ni havies d'estar-hi tan pendent les 24h al dia.

Ara ja compten amb 1300 ovelles mares i 200 de reposició. Amb la pujada de les despeses han hagut d'augmentar en capacitat de bestiar. "Això passa amb totes les granges de bestiar i de cereals, és l'única manera de sobreviure" explica Gerard. "Encara que sembli una contradicció, només podem sobreviure invertint, i això al mateix temps, ens genera moltes més despeses". El 2000, per exemple, van haver d'ampliar la nau d'en Lluís, que tenia 100 m², el 2008 van fer una segona ampliació, i ara, com que ja no hi cabien, van fer un nou cobert.

El pastor 2.0

Sempre se n'han cuidat entre els dos, o entre els tres, quan hi havia l'avi, però quan en Lluís va emmalaltir i en Salvador ja no hi era, en Gerard va

seguir engegant el ramat com va poder amb l'ajuda de la Líbia, la dona d'en Lluís. Normalment, se surt a pasturar a la tarda. "L'hora, depèn del sol" explica en Lluís, que admet que, a ell, és una de les feines que més li agradava. "Engegar-les, que mengessin, que arribessin fartes al vespre... Ho feia amb ganes, passant molt fred i molta calor!" Normalment a l'estiu, quan la calor no prem tant, surten a pasturar a 2/4 de 6 i les tanquen a quarts de 10. Mentre que a l'hivern surten a les 12 h i les tanquen a les 5." Si l'ajuden, en Gerard pot acomplir les altres tasques del dia: donar menjar a les ovelles de cria, arreglar els xais petits, posar vacunes, fer el registre de producció i, si és l'època de criar, ajudar a parir les ovelles. Aquesta és l'època més complicada i, quan arriba, a en Gerard li falten hores. "Aquests trenta dies de parts vas de bòlit, perquè has d'estar quasi les 24 hores pendent. Les cries poden venir entravessades o s'han de separar d'altres mares, perquè si pareixen dues a la vegada i una llepa el petit de l'altra, la biològica el rebutja. I toca fer la fitxa de producció per tenir un control de les vegades que cada ovella pareix, dels xais que fa, de si surten vius o morts, de si té mascles o femelles... I quan són eixuts, apuntes el número de la mare i el número de xai. "Aquesta raça, la lacona, és més prolífica i productiva, però també té més mortalitat. "

Quant als veterinaris, tenen poca feina, només venen quan han de fer el sanejament. La resta de coses: parts, vacunacions, etc. les fan ells. "Nosaltres hem de fer un registre de tot, això sí, perquè si ens fan una inspecció

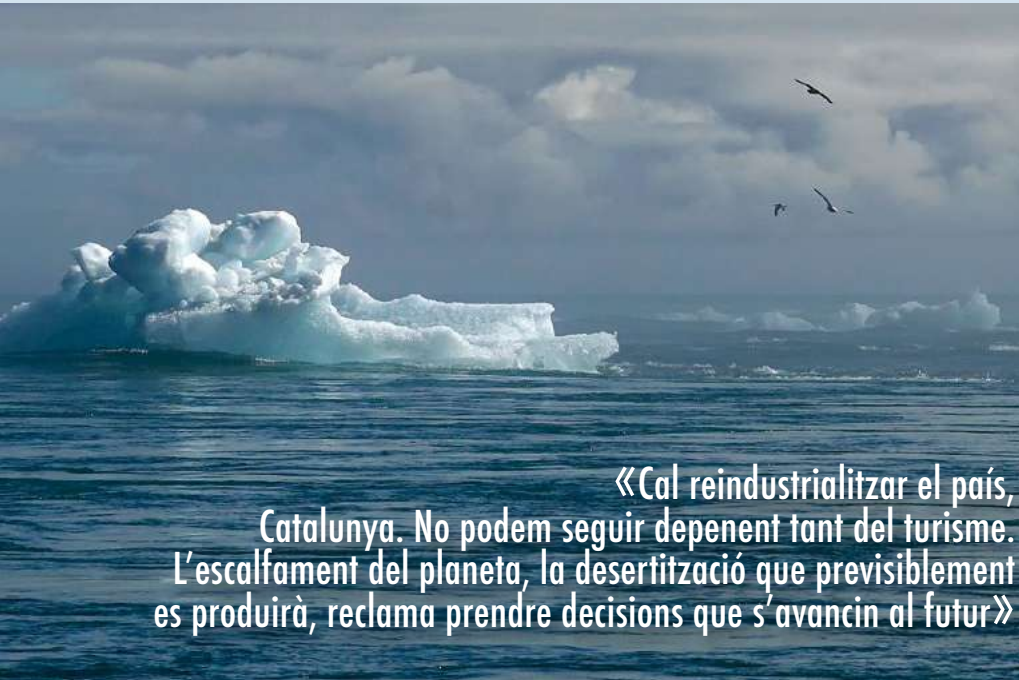
i no està tot al dia, malament. Tot està molt controlat avui. Si vas a l'escorxador amb el xai i no portes al dia la paperassa i surt positiu d'alguna cosa, tens un problema molt gros. El bestiar de granja està molt regulat"

Actualment han deixat de vendre al carnisser i serveixen a una sala d'especejament de Figueres. "Abans els carnisseros mataben 12 o 13 xais per setmana, però la cosa va començar a baixar i baixar i, quan ens vam trobar amb 4 xais a la setmana, vam deixar-ho..." La qüestió, expliquen, és que la gent no consumeix xai, perquè s'han acostumat a menjar només costelles i mitjanes i, és clar, això significa que el carnisser amb les costelles i mitjanes ha de pagar el xai sencer. Per això aquests preus! "Avui, només si te'n vas a una carnisseria musulmana, trobaràs tota la carn del xai al mateix preu, perquè ells s'ho mengen tot: costella, coll, cuixa... I maten els xais més grossos, 14 o 15 kg, en halal, és a dir degollat cara-sol. "

"Ara ja ni tan sols se n'aprofita la llana, una altra ruïna!" diu en Lluís. Al maig, que és quan esquilen, tenen una pèrdua de 1000 euros i escaig. Abans, podies pagar els esquiladors, la seva vianda i encara feies algun guany!" En Lluís es mostra pessimista, quelcom que contrasta amb l'actitud serena d'en Gerard. "S'ha de ser positiu, que per negatiu ja hi és ell". Està clar que en Gerard prefereix viure al dia, amb una feina que li agrada, que no pas treballar d'una cosa que no el motivi per fer-se ric. I aquí potser tots dos estarien d'acord. No són tan diferents, només canvia la perspectiva amb què miren el mateix ofici.

Gerard i Lluís Marsal al cobert de les ovelles.
Fotos: S.Yxart.

■ Repensar la manera de viure

«Cal reindustrialitzar el país, Catalunya. No podem seguir depenent tant del turisme. L'escalfament del planeta, la desertització que previsiblement es produirà, reclama prendre decisions que s'avancin al futur»

Foto de:
Pixabay.com

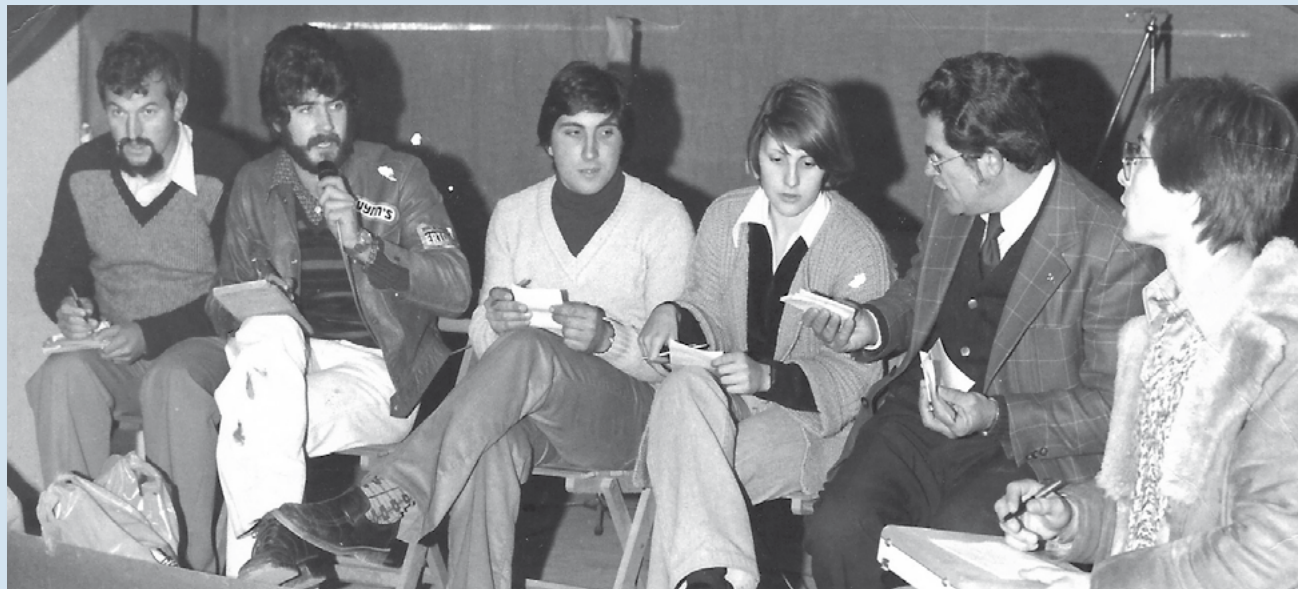
Les limitacions que ha comportat la pandèmia ens ha obligat a un canvi d'hàbits i de rutines en el nostre viure i procedir personal i col·lectiu. La pandèmia ha qüestionat també moltes de les nostres seguretats. Malgrat que en la recerca de vacunes la ciència ha treballat ràpidament, mancomunada i amb eficàcia, ha quedat ben demostrat que ni el diners, ni la mateixa ciència ni tampoc la tecnologia ens ho poden resoldre tot. Els humans no som pas omnipotents ni autosuficients com potser havíem cregut. La realitat és més complexa. Una dosi més gran de lucidesa i una cura d'humilitat no ens farà pas cap nosa. La pandèmia i l'emergència climàtica ens estan posant contra les cordes i ens fan adonar que som molt fràgils i vulnerables. La pandèmia ha socialitzat el patiment i ha multiplicat els costos humans i ens urgeix buscar personalment, col·lectivament i des de les institucions camins i eines per canviar tot el que és urgent i necessari canviar per poder revertir els models actuals que ens aboquen com a humanitat a un futur insostenible. L'emergència climàtica, la difícil situació econòmica, la crisi sanitària, etc. ens han fet descobrir necessitats noves que qüestionen drets i que ens reclamen deures que no ens plauen, però que no podem pas defugir. Les crisis que hem d'afrontar van provocant una més gran pobresa individual i també de molts països, engrandeixen les desigualtats socials, la precarietat laboral, els desplaçaments, les migracions, els conflictes racials, fomenten els prejudicis i la desconfiança, dificulten l'entesa i la convivència... La complexitat que se'n deriva, les retallades en les despeses sanitàries i socials, les privatitzacions que s'havien produït els darrers anys, exigeixen ara decisions que van en direcció contrària al que s'havia fet i que no són gens fàcils d'entomar per a molts. La pressió de les dificultats a superar estimula l'individualisme, el "campi qui pugui", l'isolament, l'enfrontament, la por... Les insuficiències estructurals de molts països en àmbits educacionals, sanitaris, d'atenció als sectors més febles impedeixen

atendre les greus i múltiples urgències que es presenten perquè manquen hospitals, personal, mitjans tècnics i materials de tota mena, diners... Després de la caiguda del mur de Berlín i del desmembrament de la Unió Soviètica els països i els dirigents de l'òrbita capitalista s'han vist amb les mans ben lliures per prendre mesures ultraliberal, imposar les privatitzacions, buidar de contingut les millors adquisicions dels estats del benestar, retallar drets laborals i socials, pensions, limitar l'acció dels convenis col·lectius, el paper dels sindicats, la caiguda dels salaris, els contractes a temps parcial, la concentració de la Banca, l'impagament d'impostos per part dels poderosos i de les més grans fortunes, la corrupció generalitzada, el creixement dels paradisos fiscals... Tot això ha produït una greu crisi de les classes populars i també de la classe mitjana, l'augment de l'atur, especialment la manca d'oportunitats per als joves, els desnonaments a gran escala, la manca de recursos suficients per atendre les necessitats més bàsiques, etc. Davant de tot això apareix la necessitat i la urgència de grans canvis a tots els nivells: de mentalitat, d'hàbits, de presa de decisions. Cal recuperar la idea del bé comú com a principi fonamental, organitzar el govern del món des de la convicció que tot és interdependent perquè tot està interrelacionat... protegir i tenir cura de les persones i de la Natura, contenció del consum, autolimitació dels capricis... Pensant en els creients i en clau evangèlica, cal una conversió, veure l'altre com a pròxim, tractar-lo com a germà, endegar en definitiva un canvi profund per part de tothom en l'estil de viure i en la presa de decisions individual i a nivell col·lectiu: polític, social i de tota mena. Cal reindustrialitzar el país, Catalunya.

No podem seguir depenent tant del turisme. L'escalfament del planeta, la desertització que previsiblement es produirà reclama prendre decisions que s'avancin al futur. No pot ser que un país que havia tingut una indústria tèxtil tant potent no disposés de bates per als metges i les infermeres ni fos capaç de produir-les sense tardança. No pot ser que les indústries no disposin del xips que necessiten per poder treballar i que estiguin a mercè del xantatge de la Xina que fa ballar a tot Occident. Tampoc s'entén que es retardi la jubilació de la gent gran i que tinguem cada dia una multitud de joves sense treball i a l'atur amb tot el que això suposa. Qui serà capaç de fer-los treballar i quan a aquests joves que s'acostumen a viure en la vagància, malvivint dels pocs recursos dels pares? Cal també revisar els sous de misèria que avui es paguen si volem que els aturats se sentin estimulats a buscar feina. I posar fi al fet que una bona part dels ciutadans d'Espanya visquin subvencionats i d'una forma parasitària a l'esquena de les regions més productives de l'Estat que es veuen per això greument perjudicades per la pèrdua d'ingressos i de capacitat dinerària que els empobreix i els deixa amb una ràtio pitjor que aquelles a qui mantenen. És també de tot punt necessària i urgent una veritable democratització d'algunes cúpules judicials impregnades de franquisme i d'anticatalanisme que condicionen tota la governança de l'Estat i impedeixen la independència entre els tres poders: el governatiu, el parlamentari i el judicial. Són moltes les disfuncions que apareixen aquí i allà i que impedeixen els canvis que calen perquè puguem parlar de la vigència d'una veritable democràcia a l'Estat espanyol. La crisi provocada per la pandèmia ens està reclamant donar prioritat a l'atenció a les persones i a la cura els uns dels altres, en especial als infants i als joves, d'una banda, i a la gent gran de l'altra. No cal donar-los tantes coses als infants i als adolescents, cal dedicar-los més temps, escoltar-los més, però sense protegir-los massa, donar-los progressivament les responsabilitats que al seu dia els corresponguin... Els pares no són els col·legues dels seus fills, no poden renunciar a la seva feina educadora, han de senyalar-los normes, posar-los límits. I la gent gran cal que sigui atesa d'acord al que necessita. Hi ha massa persones que pateixen solitud, abandonament i impotència. Pateixen per manca de comunicació, necessiten ser més escoltades. Els vells han de poder restar a la pròpia casa sempre que sigui possible i no veure's facturats tan de pressa a les residències. En el cas que hi siguin ingressats, els fills i els nets tenen el deure de visitar-los amb l'assiduitat més gran possible. El sector sanitari ens ha donat exemple de dedicació i d'una entrega generosa i sense reserves a la població emmalaltida. Els governs han de dotar-los de més pressupost, de més bons salaris, de més mitjans tèc-

nics i de més personal perquè puguin arribar a tothom, sense tant d'estrès i disposant de més temps de repòs. Cal pensar si no és necessari també revisar tot el que afecta el bon funcionament de l'activitat escolar, la relació entre els docents i els alumnes i la col·laboració, la convivència i l'entesa amb les famílies. Famílies i mestres necessiten anar units i evitar desqualificar-se mútuament. No es pot encolorir tota la tasca educativa a les escoles. Els pares són la primera baula de l'educació dels fills i no pot obviar-se. L'aprenentatge a l'escola no sempre pot ser divertit, perquè cal l'esforç i la constància en el treball per aconseguir resultats positius. La solució a l'emergència climàtica i sanitària demana una resposta adequada de tots els sectors implicats: governs, farmacèutiques, metges, malalts i població en general. Ningú pot esquitllar-se dels esforços i sacrificis que puguin correspondre-li. Sense resiliència no arribarem gaire lluny. Tots estem cridats a donar el millor de nosaltres mateixos. Hi ha, però, alguns fets que són molt preocupants. Mentre les xifres de l'atur són exageradament elevades ens trobem que manquen molts candidats per ocupar llocs de treball disponibles: flequers, pastissers, cambriers, camioners, paletes, etc. Un es pregunta si no és que tothom vol treballar només en espais amb aire condicionat, amb corbata o bata blanca i fora dels caps de setmana... Cada vegada ens tornem més còmodes i rebutgem moltes feines que deixem per als immigrants. Resulta, però, que la història i els fets ens mostren que els grans resultats en qualsevol activitat humana: científica, esportiva, artística, o en el camp de les grans construccions... s'han aconseguit a partir de talent sumat al treball, al compromís, a una dedicació persistent, a un bon ordre i a remar molts i ben junts en una mateixa direcció. Després de les guerres i de les grans enulsades els països que millor i més ràpidament s'han aixecat ho han fet a partir d'un gran esforç col·lectiu. En el camp de l'agricultura i la jardineria observem que les plantes carregades de mamadors perden molta energia i produeixen fruits més esquifits. Els col·lectius i els països que porten una vida massa parasitària i recolzada en subvencions, els costa superar els nivells de supervivència. "La societat mundial té serioses tares estructurals que no es resolen amb pegats o solucions ràpides merament ocasionals. Hi ha coses que han de ser canviades amb replantejaments de fons i amb transformacions importants. Només una sana política podria liderar-ho convocant els diversos sectors i els sabers més variats. D'aquesta manera, una economia integrada en un projecte polític, social, cultural i popular que cerqui el bé comú pot obrir camí a oportunitats diferents, que no impliquen aturar l'activitat humana i el seu somni de progrés, sinó orientar aquesta energia amb vies noves". Papa Francesc, Fratelli Tutti, núm. 179.

■ En record d'un amic

Soc conscient que la cosa que ens feia més feliços era, en finalitzar un esdeveniment, l'èxit que havia tingut. Com ens omplia de satisfacció! En Santi i jo érem amics des de la infància, sempre

haviem tingut una relació molt propera. Érem veïns, ell era el fill de la senyoreta, la mestra de Serra, i amb el seu pare, l'Arcadi, vivien al pis de sobre l'escola i, cada dia en sortir de classe, després de berenar, jugàvem a casa, a la plaça o a l'era de can Pujol. Quan vàrem ser més grandets, mossèn Mateu ens va cridar per fer d'escolans juntament amb en Lluís Ros, a més de fer la comunió petita i la comunió solemne. Al cap de poc temps, en Santi, va anar a estudiar al Col·lell i jo a la Bisbal. Mai vàrem perdre la relació, ja que cada quinze dies ens comunicàvem per correu, les cartes eren en castellà perquè el català a l'escola no l'ensenyaven, estava prohibit. Per Setmana Santa i a l'estiu ens tornàvem a trobar i jugàvem a futbol o anàvem a pescar a la riera o al riu Daró.

I al cap d'un temps, quan es va construir el Casal, va ser el moment de començar a organitzar esdeveniments: campionats de futbol, de ping-pong, etc. I al mateix temps, al Casal teníem dos capellans que feien de conciliadors, mossèn Collel i mossèn Nicolau, ens feien reunions i ens aconsellaven que els actes que organitzéssim fossin en català. El primer que ens va venir al cap va ser organitzar un recital de cançons de folk i de català. Teníem alguns contactes de nois i noies que començaven a cantar i vam poder comptar amb ells. Així va començar la Ronda de Cançó i Alegria a Serra i, cada setmana, anàvem als pobles veïns a cantar. Això va durar alguns anys i vam comptar amb la participació de cantants com Josep Tero,

«Era el fill de la senyoreta, la mestra de Serra, i amb el seu pare, l'Arcadi, vivien al pis de sobre l'escola»

Toni Puigvert, Prudens, Ma Carme Cayoll, etc. Als anys setanta, vam organitzar El Recorregut incògnita de Serra de Daró (26 de desembre), que consistia a desxifrar amb unes claus que donàvem als cotxes participants i portar les proves al poble on hi havia cada control. Alguns anys hi participaven fins a 60 o 70 vehicles. Una altra activitat va ser la Marxa del Daró que es feia sobre la mota del riu amb un recorregut d'uns 25 km. També durant alguns anys vàrem fer el Pessebre Vivent Parlat, l'autor dels diàlegs del pessebre, era mossèn Rossend Darnès i els actors i actrius la gent de Serra i rodalia. Quan es va construir el pavelló vam organitzar la Quina de Nadal normal i la Nit de la Màgia amb un sopar popular que també va durar uns quants anys. L'any 2008 vam dur a terme la I Trobada de Cotxes Clàssics, una de les més importants de la província amb una participació, algun any de prop de 300 vehicles, cosa que aquest any 2022 també es farà amb

la col·laboració d'Sports Clàssics la Bisbal i el Motor Club Girona. Totes aquestes activitats sempre es van dur a terme amb el jovent del poble i amb el suport de l'Ajuntament de Serra de Daró. A part d'organitzar excursions a Barcelona, i anar a veure obres de teatre, també fèiem molts sopars amb la colla. Santi, has deixat una bona empremta entre tots nosaltres i per això no volem estar tristos, perquè t'hem perdut, sinó que volem estar contents perquè t'hem tingut.
Fins sempre, Santi.

Dinamitzar a través de la música, activitats infantils i espais d'exposició de productes locals

El "Sound Iscle Festival" neix l'agost de 2021 arran d'una iniciativa d'un grup de veïns de Sant Iscle amb ànims de dinamitzar - a través de la música, activitats infantils i espais d'exposició de productes locals - la vida en els carrers i places del poble. En la primera edició, constant de dues jornades, s'han mogut al voltant de 400 persones per gaudir de passejos en poni, tallers de ceràmica i contemplar les actuacions de Sotracs, MTines i el seu DJ Resident, DJ Albro. Pel pròxim 2022 es contempla repetir amb un format més concentrat que ens portarà moltes sorpreses!

Col·laboradors:

**SERVEIS AGRÍCOLES
MARULL, S.L.**

CIF: B-17 427 071
C/ DARÓ, 7 - Tel. 972 75 88 72
17133 SERRA DE DARÓ (Girona)

Josep 607 14 09 59 / Joan 678 72 20 71 / Raül 607 14 09 58

ALIMENTACIÓ I CONFORT

Ctra. de Torroella, GI-643, Km 4,5
17133 SERRA DE DARÓ (Girona)
Tel. 972 757 144 - Fax. 972 759 080
e-mail: molideserra@flocnet.com
www.flocnet.com

Tel. 972 760 337

C/ L'Aigueta, 3
17100 - La Bisbal d'Empordà
☎ 972641743 / 693002760
www.lopticadaro.cat
mail : info@lopticadaro.cat

Ctra. la Bisbal, km 7
Tel./Fax 972 76 90 18

17133 PARLAVÀ (Girona)

Ctra. d'Ullastret, 1 · 17133 SERRA DE DARÓ (Girona)
Tel. 972 75 70 58 · Fax 972 75 97 30
anecdelemporda@anecdelemporda.com · www.anecdelemporda.com

Francesc Polinario

C/ Ponent, 17 17133 SERRA DE DARÓ (Girona)
Tel. 625 407 677 e-mail: excavacionsxicu@yahoo.es

Tel. 972 758 763 - 651 915 200

BACALLÀ AMB CARXOFES

INGREDIENTS:

4 talls de bacallà
8 carxofes
10 grans d'all
3 fulles de julivert
100 g d'oli d'oliva
1/2 got d'aigua opcional

PREPARACIÓ:

Triturem els alls i els daurem en una cassola amb l'oli.
A continuació hi afegim el julivert trossejat i les carxofes.
Les coem una mica, i al darrer moment, hi posem els talls de bacallà.

FLAM DE MENTA

INGREDIENTS:

1 L de llet
1 sobre de flam Royal de 8 porcions
5 o 6 fulles de menta
1 got de xarop de menta sense alcohol

PREPARACIÓ:

Fem bullir la llet amb les fulles de menta. Coem una vegada hagi bullit. Afegim el got de xarop de menta i el flam. Tornem a portar a l'ebullició. Aquest és un flam que es fa sense sucre torrat.

Passatemps

Fotos: B.Olivé

EL RACÓ DEL SUDOKU

NIVELL DE DIFICULTAT: MOLT DIFÍCIL

								2
5	3	4						
	7		4	9		6		
7	4		6	8				
								3
		8						
	2	5			7			
9		3						5
				2		8	6	

DETALLS DE SERRA I SANT ISCLE

Sabríeu on trobar aquests petits detalls del nostre poble?

SOLUCIONS

SOLUCIÓ DETALLS:
1) csterna de Sant Iscle.

6	8	9	5	3	1	7	2	4
5	3	4	2	7	6	9	1	8
1	7	2	4	9	8	6	3	5
7	4	1	6	8	3	5	9	2
2	5	6	7	4	9	1	8	3
3	9	8	1	5	2	4	7	6
8	2	5	9	6	7	3	4	1
9	6	3	8	1	4	2	5	7
4	1	7	3	2	5	8	6	9

FESTA MAJOR '22

SERRA DE DARÓ

DIVENDRES 6

21:30 h

Monolog d'en

PEYU

**"L'HOME
ORQUESTRA"**

10 € ANTICIPADA

15 € EL MATEIX DIA

DISSABTE 7

16:00 h

Jocs tradicionals

18:00 h

Concert Infantil

XIP XAP

"QUE PETI LA PLAÇA"

21:00 h

Botifarrada popular

DIUMENGE 8

12:00 h

Ofici

18:00 h

Audició de sardanes

FOMENT DEL MONTGRI

20:00 h

Concert cloenda

ABBA

THE NEW EXPERIENCE